

Sygn. akt **V Ca 826/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Staszewska
Sędziowie:	SO Waldemar Beczek (spr.) SR del. Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Roś

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W. (1) i J. W. (2)**

przeciwko **Bankowi (...) SA w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W.

z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt (...)

1. oddala obie apelacje;
2. znosi wzajemnie koszty postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 826/13

UZASADNIENIE

W pozwie, z 12 grudnia 2011 roku, J. W. (1) i J. W. (2) wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6 996 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lipca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że pozwana udzieliła im kredytu hipotecznego w ramach umowy nr (...) z dnia 24 lipca 2008 roku. W dniu 08 sierpnia 2011 roku powodowie otrzymali pisemną informację od ubezpieczyciela tego kredytu, tj. Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej, że umowa ubezpieczenia zawarta na okres 36 miesięcy wygasła w dniu 29 lipca 2011 roku, a aktualna współpraca Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z Bankiem (...) nie przewiduje kontynuacji ochrony ubezpieczeniowej umów kredytowych z niskim wkładem własnym na kolejne okresy. Powodowie wskazali, że zgodnie z § 9 ust. 3 przedmiotowej umowy kredytu hipotecznego kredytobiorcy zobowiązani byli do

zwrotu Bankowi kosztów składki ubezpieczeniowej, a więc kosztów rzeczywiście poniesionych przez Bank. Natomiast zgodnie z § 9 ust. 9 tej umowy powodowie zobowiązani byli do zwrotu rzeczywiście poniesionych kosztów za następny okres 36 miesięcy ochrony ubezpieczeniowej tylko w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej, zaś z pisma tego ubezpieczyciela wynika, iż po dniu 29 lipca 2011 roku w odniesieniu do umowy powodów ubezpieczyciel ten nie świadczył ochrony ubezpieczeniowej. Stwierdzili, że z uwagi na fakt wygaśnięcia umowy ubezpieczeniowej, pobranie przez stronę pozwaną od nich kwoty 6 996 złotych tytułem zwrotu opłaty za ubezpieczenie kredytu hipotecznego jest – ich zdaniem - bezpodstawne i nie znajduje uzasadnienia ekonomicznego.

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko procesowe, wskazała, że w dniu 29 lipca 2011 roku na podstawie umowy kredytowej nr (...) pobrała z konta powodów kwotę 6996 złotych tytułem kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego na kolejne 36 miesięcy. Zarzuciła, iż żądanie powodów wynika z błędnej interpretacji postanowień umowy kredytowej. Strona pozwana podniosła, iż z żadnego z postanowień umowy kredytowej, łączącej strony, nie wynika, aby Bank mógł żądać jedynie zwrotu faktycznie poniesionych kosztów ubezpieczenia. Pozwany potwierdził, że w chwili zawarcia umowy kredytowej kredyt powodów ubezpieczony był w Towarzystwie (...), jednakże w związku z zawarciem przez Bank w dniu 19 lipca 2010 roku nowej umowy ubezpieczenia z Towarzystwem (...), umowa kredytowa powodów została objęta ubezpieczeniem w tym Towarzystwie, zaś powodowie nadal obowiązani są zwracać stronie pozwanej koszty ubezpieczenia kredytu z niskim wkładem własnym na zasadach określonych umowa i regulaminem stanowiącym jej integralną część. Pozwany podniósł, że żądał od powodów zapłaty opłat naliczonych według z góry określonego i przejrzystego mechanizmu, a nie zwrotu faktycznie poniesionych opłat.

Wyrokiem z dnia 16 października 2012 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. zasądził od pozwanego Banku (...) S.A. na rzecz powodów solidarnie kwotę 3.032,00 z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalił powództwo oraz zasądził od Banku (...) S.A. na rzecz powodów solidarnie kwotę 125 zł tytułem zwrotu połowy uiszczonej opłaty od pozwu, natomiast w pozostałe koszty postępowania zniósł między stronami.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 24 lipca 2008 roku J. S. (obecnie W.) i J. W. (2) jako kredytobiorcy oraz Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarli umowę o kredyt hipoteczny nr (...) (...). Na mocy tej umowy Bank udzielił powodom kredytu w wysokości 318 000 złotych polskich indeksowanego kursem CHF na zakup nieruchomości lokalowej, położonej w L. przy ulicy (...).

W § 9 ust. 1 tej umowy podano, że na zabezpieczenie spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami, kredytobiorcy ustanowią na rzecz Banku: 1) hipotekę kaucyjną do sumy 540 000 złotych na wyżej opisanej nieruchomości; 2) cesję na Bank praw z polisy ubezpieczeniowej od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości; 3) cesję na Bank praw z polisy ubezpieczeniowej na życie kredytobiorcy. W § 9 ust. 2 umowy wskazano, że do czasu otrzymania przez Bank odpisu z księgi wieczystej w/w nieruchomości z prawomocnym wpisem hipoteki na rzecz Banku, zabezpieczenie kredytu stanowić będzie ubezpieczenie kredytów zabezpieczanych hipotecznie na podstawie umowy zawartej przez Bank z Towarzystwem (...) S. A. W kolejnym 3 ustępie § 9 umowy kredytowej ustalono, że kredytobiorca zobowiązany jest do zwrotu Bankowi kosztów składki ubezpieczeniowej, wnoszonej przez Bank w związku z ubezpieczeniem kredytu do czasu ustanowienia na jego rzecz hipoteki na w/ w nieruchomości (w związku z § 9 ust. 2 i 4 umowy). Podano, że miesięczna opłata z tytułu refinansowania składki ubezpieczeniowej wynosi 1/12 z 0,81 % kwoty przyznanego kredytu (co stanowiło łącznie kwotę 225 zł) przy uwzględnieniu kursów waluty obcej, do jakiej kredyt jest indeksowany na pierwszy dzień miesiąca, w którym sporządzona została umowa kredytowa według (...) Banku (...) S.A.

W § 9 ust. 7 tej umowy przewidziano zaś, że dodatkowe zabezpieczenie kredytu do czasu, gdy saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu stanie się równe lub wyższe niż 257.307,20 zł, stanowi ubezpieczenie kredytów hipotecznych z niskim wkładem własnym kredytobiorcy na podstawie umowy zawartej przez Bank (...) S.A. z (...) S.A. Natomiast

w § 9 ust. 8 tej umowy wskazano, że kredytobiorca zobowiązany jest do zwrotu Bankowi kosztów ubezpieczenia w wysokości 2.281 zł za pierwszy 36-miesięczny okres trwania ochrony ubezpieczeniowej.

Stosownie do § 9 ust. 9 umowy kredytowej podano, że jeżeli w ciągu 36 miesięcy ochrony ubezpieczeniowej saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu nie stanie się równe lub niższe niż 257.307,20 zł, kredytobiorca jest zobowiązany do zwrotu kosztów ubezpieczenia za kolejne 36 miesięczny okres udzielonej Bankowi przez (...) S.A. ochrony ubezpieczeniowej, o czym kredytobiorca zostanie poinformowany przez Bank pisemnie.

Załączniki do powyższej umowy stanowiły: Regulamin kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A., Cennik Kredyt Hipoteczny/Pożyczka Hipoteczna, dyspozycja wypłaty kredytu oraz pełnomocnictwo dla Banku do wykonywania czynności w imieniu kredytobiorcy.

Z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu własnego pozwany pobrał od powodów opłatę w wysokości 2 281 złotych za pierwszy 36-miesięczny okres ubezpieczenia.

Pismem z dnia 20 lutego 2009 roku, doręczonym stronie pozwanej w dniu 23 lutego 2009 roku, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypowiedziała Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. umowę generalną ubezpieczenia kredytów hipotecznych z niskim udziałem własnym kredytobiorcy udzielanych przez ten bank, zawartą w dniu 29 października 2004 roku, ze skutkiem na dzień 31 maja 2009 roku.

Strona pozwana zawarła umowę generalną ubezpieczenia kredytów hipotecznych z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

Pismem z dnia 11 lipca 2011 roku pozwany powiadomił powodów, że na dzień 30 czerwca 2011 roku saldo ich kredytu nie osiągnęło określonego w umowie kredytowej poziomu, tj. 257.307,20 złotych, w związku z czym Bank w dniu 29 lipca 2011 roku obciąży rachunek powodów kwotą 6 996 złotych tytułem zwrotu kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego za kolejny 36-miesięczny okres ochrony ubezpieczeniowej.

Strona pozwana w dniu 29 lipca 2011 roku pobrała z prowadzonego u niej rachunku powodów kwotę 6 996 złotych, wskazując, iż kwota ta pobrana została tytułem opłaty za ubezpieczenie niskiego wkładu własnego kredytobiorcy.

Pozwany przekazał Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 964 zł. z tytułu ubezpieczenia kredytu nr (...) (...), udzielonego powodom za okres 36 miesięcy, tj. od 01 lipca 2011 roku do 30 czerwca 2014 roku, ochrony ubezpieczeniowej z tytułu niskiego wkładu własnego kredytobiorcy.

Powodowie nie otrzymali od pozwanego, ani od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zawiadomienia o zmianie ubezpieczyciela.

Nie podpisywali także z pozwanym żadnego aneksu do umowy kredytowej, dotyczącego zmiany kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy.

Natomiast pismem z dnia 08 sierpnia 2011 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. powiadomiła powodów o tym, że ochrona ubezpieczeniowa kredytu nr (...) (...) z tytułu niskiego wkładu własnego obejmowała okres od 30 lipca 2008 roku do 29 lipca 2011 roku i po upływie tego okresu wygasła.

W piśmie z dnia 10 listopada 2011 roku pozwany poinformował powodów, iż obecnie współpracuje z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. oraz, że opłata, która pobrana została z rachunku powodów w dniu 29 lipca 2011 roku z tytułu refinansowania kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu została przekazana do tego Towarzystwa (...).

Sąd Rejonowy podkreślił, iż powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny, podnosząc, iż ustalony został na podstawie złożonych przez strony dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana. Sąd zaznaczył, iż pomiędzy stronami sporne były kwestie prawne - to jest interpretacja postanowień łączącej strony

umowy kredytu hipotecznego, w szczególności zapisów dotyczących zobowiązania kredytobiorców do zwrotu Bankowi kosztów ubezpieczenia kredytu z tytułu niskiego wkładu własnego kredytobiorcy.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w części, tj. niemal w połowie żądania.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż osiłą sporu była interpretacja przez strony postępowania zapisów § 9 ust. 9 łączącej strony umowy o kredyt hipoteczny, podnosząc że stosownie do tego postanowienia umownego, jeżeli w ciągu 36 miesięcy ochrony ubezpieczeniowej saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu nie stanie się równe lub niższe niż 257.307,20 złotych, kredytobiorca był zobowiązany do zwrotu kosztów ubezpieczenia za kolejne 36 miesięczny okres udzielonej Bankowi przez (...) S.A. ochrony ubezpieczeniowej, o czym kredytobiorca miał zostać poinformowany przez Bank pisemnie.

Sąd ustalił, iż w ocenie powodów, z literalnego brzmienia tego zapisu jednoznacznie wynikało, że są oni zobowiązani do zwrotu stronie pozwanej tego, co uiszczała ona tytułem kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego, natomiast zdaniem strony pozwanej uprawniona była ona do pobrania opłaty obliczonej, zgodnie z postanowieniami Regulaminu kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A. oraz Cennika Kredyt Hipoteczny/Pożyczka Hipoteczna, obowiązującego od dnia 22 lipca 2008 roku, niezależnie od tego jakie faktycznie poniosła ona koszty z tego tytułu.

W ocenie Sądu meriti z literalnego brzmienia postanowień § 9 ust. 9 łączącej strony umowy o kredyt hipoteczny jednoznacznie wynikało, że kredytobiorcy zobowiązali się do zwrotu Bankowi kosztów ubezpieczenia kredytu z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy, w więc zwrotu kwoty rzeczywiście uiszczonej z tego tytułu przez Bank, a nie ustalonej przez stronę pozwaną tzw. „opłaty z tytułu refinansowania kosztów ubezpieczenia”. Sąd podkreślił, że w treści § 9 ust. 9 łączącej strony umowy brak było odesłania do w/ w Regulaminu lub Cennika, zaś w takiej sytuacji, jeżeli zapisy indywidualnej umowy kredytowej oraz zapisy postanowień Regulaminu lub Cennika, stanowiących wzorzec umowny, są ze sobą sprzeczne, uznać należy, iż strony wiążą postanowienia indywidualnej umowy.

Sąd Rejonowy stwierdził ponadto, iż przy wykładni powyższego zapisu umownego, należało mieć na uwadze, że w § 9 umowy kredytowej obowiązek zwrotu przez kredytobiorców Bankowi kosztów ubezpieczenia uregulowany został zarówno w § 9 ust. 3 jak i w § 9 ust. 9 tej umowy. W § 9 ust. 3 tej umowy w odniesieniu do zwrotu kosztów składki ubezpieczeniowej, poniesionych przez pozwanego, z tytułu ubezpieczenia kredytu do czasu ustanowienia hipoteki na rzecz Banku posłużono się pojęciem – opłaty z tytułu refinansowania składki ubezpieczeniowej, natomiast w § 9 ust. 9 umowy w odniesieniu zwrotu kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy postanowiono, że kredytobiorca zobowiązany jest do zwrotu kosztów ubezpieczenia.

Sąd I instancji stwierdził, iż w odniesieniu do obowiązku zwrotu przez powodów pozwanemu kosztów ubezpieczenia kredytu z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy, nie mają zastosowania postanowienia Regulaminu kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A., dotyczące opłaty refinansowej kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego. Skoro bowiem w umowie o kredyt hipoteczny nr (...) (...) w § 9 ust. 9 nie użyto zwrotu opłata z tytułu refinansowania składki ubezpieczeniowej, lecz postanowiono, że kredytobiorcy zobowiązani są do zwrotu Bankowi kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy, to pozwany nie mógł domagać się od powodów uiszczenia obliczonej przez siebie na podstawie Regulaminu oraz Cennika opłaty refinansowej.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż sam fakt uregulowania w Regulaminie kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej Banku (...) S.A. sposobu obliczenia wysokości tzw. opłaty dotyczącej refinansowania kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego nie oznaczało, że powodowie zobowiązani byli do uiszczenia tej opłaty. W umowie kredytowej nr (...) zobowiązali się bowiem jedynie do zwrotu Bankowi kosztów ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy.

Sąd Rejonowy podniósł, że poza sporem był fakt, iż po upływie 36 miesięcy od dnia zawarcia umowy kredytowej wysokość zadłużenia powodów nie spadła poniżej poziomu wskazanego w umowie, tj. 257.307,20 złotych,

zwalniającego powodów od obowiązku ubezpieczenia kredytu z tytułu niskiego wkładu własnego, jak również, iż objęcie powodów ubezpieczeniem z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorcy, było zasadne, a tym samym powodowie byli zobowiązani do zwrotu pozwanemu Bankowi składki za 36-miesięczny okres ubezpieczenia, jednakże nie w pobranej wysokości.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż z użytego w § 9 ust. 9 umowy wyrażenia „zwrot kosztów ubezpieczenia” jednoznacznie wynikało, iż chodzi jedynie o zwrot tego, co faktycznie strona pozwana uiściła tytułem składki ubezpieczeniowej z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorców. W ocenie Sądu I instancji, ze zgromadzonego materiału w sprawie wynikało, iż pozwany Bank poniósł z tego tytułu opłatę w wysokości 3 964 zł, wobec czego strona pozwana zasadnie pobrała z rachunku powodów tę kwotę. Natomiast pobrana od powodów opłata ponad tę kwotę, pobrana została bezpodstawnie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy wskazał, iż strona pozwana zobowiązana jest zwrócić powodom nienależnie pobraną od nich kwotę 3.032 złotych albowiem świadczenie to stanowiło świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 k.c.

O odsetkach Sąd meriti orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c.

Sąd I instancji oddalił powództwo ponad zasądzoną kwotę, wskazując, iż powodowie nadal korzystają z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu niskiego wkładu własnego kredytobiorcy, a pozwany poniósł z tego tytułu koszt w wysokości 3 964 złotych. Sąd Rejonowy wskazał, że powodowie zobowiązali się do zwrotu stronie pozwanej kosztów ubezpieczenia, jeżeli w ciągu 36 miesięcy ochrony ubezpieczeniowej saldo zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu nie stanie się równe lub niższe niż 257.307,20 złotych (§ 9 ust. 9 umowy), jednocześnie nie wykazali zaś, aby saldo ich zadłużenia spadło poniżej tego poziomu. Wobec tego, zgodnie z umową kredytową ubezpieczenie kredytu hipotecznego z niskim udziałem własnym nadal stanowić będzie dodatkowe zabezpieczenie kredytu (§ 9 ust. 7 umowy) do czasu osiągnięcia tego poziomu.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego złożyła strona powodowa oraz pozwana.

Powodowie w swojej apelacji powyższe orzeczenie zaskarżyli w części tj. w zakresie oddalającym powództwo i rozstrzygającym o kosztach, jednocześnie zarzucając mu:

Naruszenie prawa materialnego tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 9 umowy kredytu hipotecznego nr (...) (...) z dnia 24 lipca 2008 r. (dalej: Umowa), poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie, które miało istotny wpływ na treść Wyroku polegające na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, wbrew postanowieniom umownym, iż powodowie byli zobowiązani do zwrotu kosztów ubezpieczenia na rzecz ubezpieczyciela innego niż (...) S.A., oraz że zmiana ubezpieczyciela nie wymagała uprzedniego zawarcia aneksu zmieniającego postanowienia łączącej strony Umowy, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa w zakresie kwoty 3.964 zł i braku zasądzenia na rzecz powodów całości kosztów procesu.

Wskazując na ten zarzut, apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt. 2, 3 i zasądzenie od pozwanego solidarnie kwoty 3.964 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29.07.2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach za instancję odwoławczą.

Pozwany z kolei w swojej apelacji zaskarżył ww. wyrok także w części, ale uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a to art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące błędną wykładnią oświadczeń woli zawartych w Umowie oraz Regulaminie i przyjęcie, że na podstawie § 9 ust. 9 Umowy strona powodowa zobowiązana jest zwrócić pozwanemu jedynie kwotę faktycznie uiszczoną na rzecz (...) tytułem składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu powodów, podczas gdy prawidłowa wykładnia Umowy i Regulaminu prowadzi do wniosku, że kwota należna bankowi z tytułu refinansowania ubezpieczenia niskiego wkładu własnego winna być obliczona zgodnie z postanowieniami Regulaminu;

2. naruszenie prawa materialnego, a to art. 385 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyjęciem, że § 7 ust. 9 Regulaminu, jako sprzeczny z postanowieniami Umowy (§ 9 ust. 9 Umowy) nie wiąże Stron, podczas gdy pomiędzy postanowieniami Umowy i Regulaminu nie zachodzi sprzeczność, a zatem przepis art. 385 § 1 k.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, a w konsekwencji § 7 ust. 9 Regulaminu wiąże Strony;

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 410 w zw. z art. 405 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sprawie i uznanie, że uiszczona przez powodów na rzecz Banku kwota 3.032,00 zł stanowiła świadczenie nienależne, co skutkowało uwzględnieniem powództwa co do tej kwoty, podczas gdy przedmiotowa kwota została przez Bank pobrana na podstawie odpowiednich postanowień wiążącej Strony Umowy i Regulaminu stanowiącego jej integralną część, nie stanowiła więc świadczenia nienależnego na rzecz Banku, a tym samym art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa także co do kwoty 3.032,00 zł i odsetek od tej kwoty oraz o zasądzenie od Powodów na rzecz Pozwanego kosztów za pierwszą i drugą instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania z drugą instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz solidarnie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje podlegały oddaleniu, gdyż zarzuty w nich podniesione nie uzasadniały uwzględnienia zawartych w nich wniosków apelacyjnych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż chybiony jest zarzut powodów wskazujący na naruszenie art. 65 § 1 i 2 w zw. z § 9 umowy kredytu hipotecznego. Brak jest podstaw do uznania słuszności stanowiska powodów, iż byli oni zobowiązani do zwrotu kosztów ubezpieczenia na rzecz ubezpieczyciela innego niż (...) S.A. oraz że zmiana ubezpieczyciela wymagała zawarcia aneksu zmieniającego postanowienia umowy łączącej strony.

W świetle art. 65 § 2 k.c. wskazać należy, iż przy wykładni umowy wpisany jest nakaz kierowania się jej celem, przy czym nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarczy cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dn. 2.12.2011 r., III CSK 55/11). Stosownie do tego przepisu, w umowie należy badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, ani nie opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Twierdzenie, iż zasadny będzie zwrot kosztów ubezpieczenia umowy kredytu na rzecz ubezpieczyciela, którym jest wyłącznie (...) S.A. stanowiłoby literalne nadużycie wykładni zawartych postanowień.

Tym samym, błędne jest również stanowisko powodów, iż wskazanie konkretnego ubezpieczyciela stanowi podstawę do uznania, iż wolą stron było ubezpieczenie kredytu jedynie w (...) S.A. Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł w swoich rozważaniach, mając na uwadze zgodny zamiar stron i cel umowy, iż powodowie powołany § 9 zawartej umowy zobowiązali się do zwrotu na rzecz Banku kosztów ubezpieczenia kredytu z tytułu niskiego wkładu własnego na rzecz ubezpieczyciela, z którym pozwany bank będzie miał zawartą umowę o ochronę ubezpieczeniową.

Wobec powyższego apelacja powodów, jako bezzasadna podlegała oddaleniu w całości na podstawie art. 385 k.p.c.

Również apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew zarzutom apelującego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni § 9 ust. 9 umowy stron ustalając, iż powodowie zobowiązani są zwrócić pozwanemu jedynie kwotę faktycznie uiszczoną na rzecz ubezpieczyciela tytułem składki ubezpieczenia niskiego wkładu własnego kredytu, a nie ustalonej przez pozwanego opłaty z tytułu refinansowania kosztów ubezpieczenia. W powołanym postanowieniu zawartej umowy brak jest bowiem skutecznego odesłania do regulaminu lub cennika, na który powołuje się strona pozwana, przez co należy przyjąć, że w sytuacji sprzeczności wzorców umownych (regulamin, cennik) pierwszeństwo należy przyznać indywidualnym dla stron postanowieniom umowy. Błędne jest zatem twierdzenie strony pozwanej, iż powodowie zobligowani byli na podstawie § 7 ust 5 regulaminu do zwrotu obliczonej przez bank opłaty z tytułu refinansowania kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego, gdyż rzeczywiście takich kosztów bank nie poniósł.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż wykładnia postanowień umowy § 9 ust 3 i ust. 9, wskazuje na brak zastosowania postanowień regulaminu w zakresie ustalenia zwrotu kosztów ubezpieczenia, a co za tym idzie bezpodstawne jest domaganie się przez bank od powodów obliczonej - na podstawie ustaleń zawartych w regulaminie i cenniku – opłaty z tytułu refinansowania, tym bardziej, iż nie ma to pokrycia z faktycznymi kosztami poniesionymi przez pozwanego. Zdaniem Sądu Okręgowego, jakiegokolwiek niejasności czy sprzeczności wynikające z umowy i regulaminu należy tłumaczyć na korzyść powodów. Powyższe stanowisko potwierdza też uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 roku (III CSK 55/11), które stanowi, iż z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem. Nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarczy - przez analogię do art. 491 § 2, art. 492 i 493 k.c. - cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej. Należy podzielić pogląd, że także na gruncie prawa polskiego, i to nie tylko w zakresie stosunków z udziałem konsumentów (art. 385 § 2 k.c.), wątpliwości należy tłumaczyć na niekorzyść strony, która zrehabilitowała umowę. Ryzyko wątpliwości wynikających z niejasnych postanowień umowy, nie dających usunąć się w drodze wykładni, powinna bowiem ponieść strona, która zrehabilitowała umowę. Chybiony jest zatem zarzut pozwanego naruszenia przez Sąd I instancji art. 65 § 2 k.c. oraz art. 385 § 1 k.c.

W odniesieniu do kolejnego zarzutu pozwanego - naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. - należało uznać, iż § 9 ust. 9 łączącej strony umowy zawiera wyrażenie „zwrot kosztów ubezpieczenia”, z którego wprost wynika, iż oznacza to zwrot jedynie tej kwoty, która rzeczywiście stanowi składkę ubezpieczenia z tytułu niskiego udziału własnego kredytobiorców. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, pozwany bank poniósł z tego tytułu opłatę w wysokości 3 964 zł, tak więc pobranie takiej kwoty z rachunków powodów było jak najbardziej zasadne. Jednakże pobranie dodatkowo ukrytej opłaty w kwocie 3.032 zł (rozumianej przez pozwaną jako opłata z tytułu refinansowania kosztów ubezpieczenia) było bezpodstawne, i prowadziło do bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego banku (art. 410 § 2 k.c.). Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu Rejonowego, iż strona pozwana winna jest zwrócić powodom nienależnie pobraną od nich kwotę 3.032 zł, gdyż świadczenie to stanowiło świadczenie nienależne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji oddalił także apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., wzajemnie je znosząc.